

כית לפלסטינים פרוי-סוריים ו/או לירדן, שתהיה אף היא מדינת-חסות סורית. למראית עין, הדרך ליעדים אלה חלקה. אולם למעשה זוהי דרך-תחתית.

מכשולים בדרך

פני הגשמת החלום עומדים כמה וכמה מכשולים, שכל אחד מהם הוא כבד-מישקל:

● **בסוריה עצמה, קשה מאד לאליאסד להצדיק את מילחמת הצבא הסורי בלבנון לצד הנוצרים הברזניים וישראל, נגד ערבים לאומיים ומוסלמים.**

● **בקאריסטורות תואר אליאסד כנוסע-צלב, כשסמל הצלב מקשט את חזהו, ובמאמרים הוגדר כבור-ביתו של יצחק רבין. אליאסד מוכרח לחשוש מפני התקוממות בצבא הסורי, אם תישך המילחמה בנסיבות אלה.**

● **הנעלים הגדול כחשבונו הוא ברית-המועצות.** האם יכולה המעצמה הסובייטית האדירה להשלים עם אובדן סוריה — שפירושו סוף ההשפעה הסובייטית בכל המרחב הערבי, שבו הושקעו כ-21 השנים האחרונות מאמצים סובייטיים כבירים? אחרי אובדן מצריים, האם תוכל ההנהגה הסובייטית הנוכחית להחזיק מעמד, אם תאבד גם את סוריה? האם לא תתפתה לבצע מיבצע גדול, ואף הרהר סכנות, כדי למנוע זאת כימעט בכל מחיר? ואם כן, מה תהיה צורת המיבצע, ומתי יבוא? האם ילבש צורה של עידוד התקוממות נגד אליאסד בסוריה עצמה?

● **כל שינוי מהותי ביחסיה-הכוחות בעולם הערבי מוכרח לעורר תגובה ערבית נגדית.**

● **מצריים אמנם מעוניינת לצאת מן הבידוד, שלתוכו נקלעה בעיקבות הסכם-הביניים**

נערה מוסלמית בת 12 בוכה למראה ביחה הנוער

אותה שעה כבר שהתה כדמשק מישלחת מטעם אש"ף, בראשות "שרי-החז"ן פארוק א-דיקדומי, הנמנה עם מייסדי אירגון פתח. אין ספק שהיא הוזמנה לשמוע את תנאיו של אליאסד לפשרה סורית-אש"פית. צאתה של המישלחת לדמשק גרם לביקורת חריפה ולאיומים סתומים מפי בעלי-הברית של אש"ף, ראשי השמאל הלבנוני. ברור לגמרי כי אלה חששו מפני האפשרות שאכן תקום פשרה סורית-אש"פית על חשבונם — פשרה שתנטרל את אש"ף ותאפשר לסורים לחסל את השמאל הלבנוני.

האם תיתכן פשרה כזאת?
אין ספק שתנאיו של אליאסד יהיו חמורים ושקבלתם תהווה הש"ת תעבורת של אש"ף למעצמה הסורית.

אולם בניגוד לתדמיתם בישראל, חאפז אליאסד ויאסר עראפאת הם שניהם טכסיסנים הזירים, ואינם קנאים עיוורים. לנשיא הסורי כדאי להציע כיום לאש"ף תנאים שהפלט-טיגים יוכלו לקבלם, תחת להילחם עד הסוף המר, כשגבם אל הקיר. וכדאי לעראפאת להסכים לתנאים קשים, כדי להציל את כוחות אש"ף. מידת החומרה של התנאים תהיה תלויה, בוודאי, במצב הצבאי בשטח. כפי שהוא נראה לאסד ו/או לעראפאת. היא תהיה גם תלויה באלטרנטיבות העומדות לפני אש"ף.

אילו חוסלה הנוכחות האש"פית העצמאית בלבנון, בעיקבות הכרעה צבאית (אם זו אפשרית), היה קורה אחד משני דברים:

● **אש"ף הלגיטימית, של עראפאת, היתה עוברת לקאהיר, ולוחמת נגד אש"ף הפרו-סורי, בהנהגת אליסעיקה, שהיה משתלט על הפלסטינים בסוריה ובלבנון. אז היתה מתעוררת גם השאלה לגבי נאמנותם של ראשי הציבור בגדה המערבית. אין ספק שליבם הוא עם עראפאת.**

● **מרכז-הכובד של הפלסטינים האנטי-סוריים היה עובר ללוב, התנועה היתה מתפרקת לרסיסים קטנים, שכולם היו עוסקים בטרור בינלאומי ומתחרים זה בזה. בשביל איש כמו עראפאת, שמירת האחריות של התנועה, תוך עצמאות גדולה ככל האפשר, תעמוד בראש סולם העדיפויות. לכן יתכן מאד שהוא ישתדל להפתור איכשהו עם הסורים, מתוך תיקווה כי**

(המשך בעמוד 23)

נשק ססגוני בידי חיילים נוצריים לובשי-אסכות*

עם ישראל, ואין ספק שקוסם לה הרעיון של גוש סעודי-מצרי-סורי. אך היא לא תוכל להשלים עם הקמת סוריה-רבת, שיגדיל בהרבה את כוחה של סוריה במרחב הערבי, על השבון הכוח המצרי. הוא הדין לגבי מדינות ערביות אחרות, כמו סעודיה. כל הגורמים האלה, יחד עם הכוח המזוין של השמואל ואש"ף בלבנון עצמה, צריכים למתן את שאיפותיו של אליאסד. הם מצביעים לעבר הצורך בפשרה כלשהי.

כשרה סורית-אש"פית?

אכן, בצד הסימנים שהעידו על השאיפה להכרעה צבאית, הופיעו השבוע כמה וכמה סימנים שרמזו על הנכונות לפשרה כלשהי.

נאזמו הגדול של הנשיא אנוואר אל-יסאדאת, ביום-המהפכה המצרי, אמנם תקף את סוריה, אך לא בקיצוניות בלתי-מתפשרת. את הארס העיקרי שלו הופנה אל-יסאדאת לעבר יריבו, מועמר קזאפי, שאותו הגדיר כ-המשוגע מלוב. הוא לא כינה את אליאסד בכינויים דומים.

* האחד מחזיק רובה בלגי מצויד נאט"ו, השני קאלאצ'ניקוב רוסי, השלישי רובה אמריקאי מסוג מ"מ 16.